

תת"ע 2309/04/20 - מדינת ישראל נגד אפוסטו רמוס ווירל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 2309-04-20 מדינת ישראל נ' אפוסטו רמוס ווירל
תיק חיזוני: 90514023846

בפני כבוד השופטת בכירה רבקה שורץ
מאשימה מדינת ישראל
נגד אפוסטו רמוס ווירל
נאשמים **החלטה**

בפני בקשה לחייב המדינה בהוצאות ההגנה לפי סעיף 80 לחוק העונשין.

למבקש יוחסה עבירה של נהייה בנסיבות מופרצת בנגד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה.

כתב האישום בוטל ביום 24.8.20, בהסכמה.

במסגרת עתירה להוצאות טוען ב"כ הנאשם, כי הסכמתו נמסרה טלפוןונית לב"כ המאשימה תוך שהוא שמור לעצמו זכות לטעון לענין הוצאות, ומכאן הבקשתה.

עמדת ב"כ הנאשם :

ב"כ הנאשם סבור כי יש לפ██וק לנאים "פיצו" בשל כך שנגזר מאור יהודה לבית המשפט באשדוד, הוצאות שכ"ט עורך דין ועוגמת נש מרובה.

בעוד נטען כי זהותו של המבקש נגנבה על ידי עו"ד ולד米尔 מסיוק שכגדו הגיע תלונה במשטרה.

ב"כ המבקש ציין כי על שם המבקש נרשמו 16 רכבים ע"י צד ג' שגנבת זהותו, ועל כן סבר כי העביר הנושא תיק דין קשורה לאחד הרכבים שנרשמו על שמו .

למעשה רק בדין התברר לב"כ הנאשם כי מדובר ברכב מחברת השכלה.

ב"כ המבקש סבור כי היה על המאשימה לעורוך בירור נוסף עם חברת ההשכרה על מנת לוודא את זהות הנаг ברכב בעת ביצוע העבירה, עוד לפני הגשת כתב אישום.

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

לטענת ב"כ המבוקש התנהלות זו של המאשימה השיטה על המשיב תשלום שכר טרחה, עוגמת נפש, הפסד ימי עבודה של המבוקש ושל רعيתו. עוד טען כי הנאשם גורר לבית המשפט לשוא וכי התעלמות המאשימה מטענותיו לפיהן לא "תכן" שהוא החזיק ברכב או נהג בו ביום ביצוע העבירה גרמו לו תחושה של חוסרנוחות, עלבן השפה ועוגמת נפש ממשית.

עמדת המאשימה:

ב"כ המאשימה התנגדה להטלת הוצאות וטענה, כי הדוח הוסף ע"י המאשימה על שם הנאשם על בסיס הסכם ה/ שכירות רכב מחברת השכירה ואין רלוונטיות לטענה בדבר גניבת זהות במקרה דנן.

ב"כ הנאשם לא עין בחומר הרairoות קודם לדין וرك בדיון שתקיים ב- 10.8.2010 התברר לו לראשונה כי הרכב בו בוצעה העבירה שיר לחברת ההשכרה וכי הנאשם החזיק בו תקופה מסוימת על פי חזזה שכירות.

לאור טיעונו של ב"כ הנאשם לעין גניבת זהות בבקשת ב"כ המאשימה מב"כ הנאשם כי עבר לעיונה פרטים הנוגעים לגניבת זהות על מנת שתוכל לגבש את עמדתה לגבי המשך ההליך .

המאשימה טוענת כי על אף שב"כ הנאשם לא הציג מסמך כלשהו לעין התלווה הנוגעת לגניבת זהות, בדקה מצידה המסמכים על בסיסם בוצעה ההסבירה, הודיעה על חזרתה מהאישום בהזדמנות ראשונה, עוד בטרם ההקראה, זאת על סמך דבריו ב"כ הנאשם על מנת למנוע נזק ואף שלא ערכה ברור מול קצין הבטיחות על מועד החזרת הרכב בפועל .

המאשימה גורסת כי אם ב"כ הנאשם היה פונה אליה קודם קודם הדיון טענותיו היו נבדקות ונימן היה לחסוך הגעתו לדין.

עוד צינה המאשימה כי ניסיונה להידבר עם ב"כ הנאשם על עמדתו עבור לשעת הדיון, נתקלה בחוסר נכונות .

באשר להיקף ההוצאות הנדרש טענה המאשימה כי ב"כ המבוקש צירף פירוט שכ"ט אשר כלל שירותים נוספים שקיבל המבוקש בגין תיקי הוצאה לפועל ותלונות שהוגשו למשטרה.

בנסיבות העניין ומאחר שבסוףו של דבר לא התקיימו דיונים נוספים למועד המענה ומאחר שהמאשימה חזרה בה מהאישום , סבורה היא כי אין מקום להיענות לבקשת להטלת הוצאות.

המסגרת הנורמטיבית היא סעיף 80 לחוק העונשין.

הדרישה המקדמית לזכות בפיזוי לפי **סעיף 80 לחוק העונשין**, היא כי הנאשם יזכה מן האישום נגדו או כי כתוב האישום יבוטל.

הדרישה השנייה מחייבת בפני המבוקש שתי **UILLOT SF' CHLOFIM**, למתן פיזוי:

הראשונה - כי בית המשפט נוכח שלא היה יסוד לאשמה,

והשנייה - כי קיימות נסיבות אחרות המצדיקות פיזוי.

על בית המשפט לאזן בין אינטרסים נוגדים: מחד הנזק שנגרם לנאשם בעקבות ההליך הפלילי שנכפה עליו ומайдן, האינטרס הציבורי שרשויות אכיפת החוק יבצעו תפקידם באופן ענייני ולא מORA.

העליה הראשונה "שלא היה יסוד לאשמה", צרה ודוקנית ביותר, אשר הטוען לקיומה צריך להוכיח מצב קיצוני של אי סבירות בולטת בהעמדתו לדין.

התערבות בית המשפט בשיקול הדעת הרחב של הרשויות התייעזה בדבר הערכת חומר הראיות שבידם, תעשה באופן מצומצם, ובמקרים בהם הדבר נעשה בלתי סביר בעיליל או קיצוני [רע"פ 4121/09 שגיא נ' מ"י, הרכב הש': א. רובנשטיין, ס. גובראן, ח. מלצר, 2.3.11].

החלופה השנייה של "נסיבות אחרות המצדיקות זאת" אינה חלופה גמישה יותר במתכוון, שנועדה לאפשר לשופט מרחב שיקול דעת בפסיקת הפיזויים.

בע"פ 10/5097 גל בוגנים נ' מ"י, הש', מ'. נאור, ח'. מלצר, י'. עמית (23.7.12) נקבע כי במסגרת העילה השנייה בית המשפט-Amor להפעיל סמכותו בגישה רחבה במקרים לב לזכויות הבסיס החוקתיות המונגנות בחוק יסוד כבוד האדם וחירותו ולשוניים הפרשניים המתחרים ממנו.

בגדר העילה על בית המשפט להסתכל על ההליך כולו מבט על ובצורה כוללת (מפנה לפרשת דבש, בעמ' 91 , וכן לע"פ 1442/12 פלוני נ. מדינת ישראל (26.02.13)).

"העליה השנייה שיש בה כדי לזכות הנאשם בזכות בפיזוי והחזיר הוצאות היא "עלית מסגרת ועשוי היא לפרש עצמה על פני מרחבים עד אופק" [ע"פ 10/5097 גל בוגנים נ' מ"י, הש', מ'. נאור, ח'. מלצר, י'. עמית, 23.7.12]. הוצאות.

הנסיבות יכול שנוגעות להליכי המשפט בכללותם , אופיו היזמי ונסיבות אישיות של הנאשם - חיצונות למשפט. יש ונכו

להפחית פיזיו או שיפוי אם נאשם מביא על עצמו במעשה או בהתבטאות להגשת כתב האישום (למשל הטעה את רשות החוקרים או נמנע מתגובה להאשמה שהותחה בפנוי).

על השיקולים השונים והעלויות בנוגע לפסיקת פיזיו או הוצאות לפי סעיף 80 לחוק העונשין ראו: 4466/98 ראמז דבש נ' מ"י, פ"ד נו (3) 73, ע"פ 5923/07 ראשיד שתיאורי נ' מ"י, הרכב: א. פרוקצ'ה, ע'. ארבל, י. אלון, 09.6.4.09.

מן הכלל אל הפרט:

כאמור ברישא החלטה לבקשת יוחסה עבירה של נהיגה במהירות מופרצת .

המדובר בעבירות מהירות 150 קמ"ש במקום 90 קמ"ש , שנאכפה ביום 7.9.19 ע"י מערכת א-3 .

ביום המענה **10.8.20** התיציב נאשם וב"כ .

ב"כ הנאשם כפר בפעולות הרכב וטען כי הנאשם קורבן לגניבת זהותו.

ב"כ המאשימה הסבירה , כי הדוח יוחס לנאשם בעקבות הסבה לחברת השכירה על פי הסכם להשכרת רכב .

ב"כ המאשימה הפantha להסכם שכירות רכב לרבות שם , פרטי אשראי וחתיימה השיכים לנאשם, במהלך הדיון התברר כי הנאשם אכן שכר את הרכב, שהונצח למעשה את העבירה עם זאת

ב"כ הנאשם הודיע כי עליו לבדוק את הפרטים (פרו' מיום 10.8.20 ע' 2 ש-9-17).

ב"כ הנאשם לא הציג בפני בית המשפט אסמכתא לפניה כלשהי למשטרה ממועד הקודם לדין, ולכן לא ברורה טענתו שהמשטרה התעלמה מטענותיו לעניין גניבת זהות .

ב"כ הנאשם גם לא ניצל את זכות העיון בחומר הראיות טרם הדיון , ועל כן לא ידע על הנסיבות שהובילו להסביר הדוח , שמתברר כי אין להן קשר עם הטענה בדבר גניבת זהות.

לו היה עולה כן כפי שמצופה מעו"ד , יכול שפניה מקדימה בכתב למשטרת ישראל הייתה חוסכת את התיציבותו בבית המשפט.

ב"כ המאשימה בקשה לבדוק טענותיו של הנאשם והצעה כי בית משפט יקבע דין לזכורת תביעה בלבד כדי לא להטריח את הנאשם שוב לבית המשפט טרם תשלים הבדיקה. כמו כן בקשה כי ב"כ הנאשם יעביר מסמכים הנוגעים לגניבת זהות לעיינה לצורך גיבוש עמדה לגבי המשך ההליך .

בית המשפט קבע דין ליום 12.10.20 לזכורת תביעה כדי לשמעו עדותה לגבי המשך ההליך מבלתי הטעינה את הנאשם .

ביום 24.8.20 הגישה המאשימה לתיק הודעה , כי היא חוזרת בה מכתב האישום לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי , בהסכמה, וכבר באותו מועד ניתנה החלטה בדבר בטל כתוב האשם ובטול מועד הדיון שהוא קבוע.

עין בתיק ובטענות הצדדים מוביל למסקנה כי יש להיענות לבקשת בחלוקת.

במקרה דנן, ביטולו של כתוב האישום היה לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (לעניין הדעות בהתייחס **לסוג הביטול** עין רע"פ 960/99 דני מקמילן נ. מדינת ישראל (99) 26.8.99).

סעיף 94(ב) לחסד"פ קבוע :

" בהסכמה התובע והנאשם רשאי בית המשפט לבטל אישום, בכל עת עד להכרעת הדיון, ודין הביטול יהיה כדין ביטול לפני תשובה הנאשם " .

במקרה דנן הייתה הסכמה גם לפי טעונו של ב"כ הנאשם בכתוב ועל כן תוכאת החזרה של המאשימה מכתב האישום היה ביטולו.

באשר לנסיבות הביטול.

הנאשם אכן שכר הרכב נשוא העבירה מהחברת ההשכרה אלא שעל פי ההסכם מועד ההחזרה היה צריך להיות ב-31.8.19

מועד העבירה הינו 7.9.19 , משמע מועד מאוחר לתום תקופת ההשכרה .

צודק ב"כ הנאשם כי לו המאשימה הייתה בודקת את פרטי הסכם ההשכרה בערנות שהיא מגלה את חוסר ההתאמة בין מועד החזרת הרכב לבין מועד העבירה, טרם הגשת כתוב האישום לבית המשפט .

אף שניסיון החיים מלמד, כי יש אפשרות להאריך טלפון הסכמי שכירות הרכב ואין לכך ביטוי בהסכם ההשכרה המקורי, הרי משבחה המאשימה שלא לבדוק מול קצין הבטיחות או ממונה אחר בחברת ההשכרה, אם התבקשה הארצת הסכם שכירות הרכב, או אפשר ליחס נאשם את העבירה שיווצחה בכתב האישום.

מכאן, לא היה יסוד להגשת כתב האישום כנגד הנאשם.

המדובר במקרה חקירותי, תובע סביר יכול היה לעלות על הטעות.

עם זאת לא ניתן ליחס למאשימה חוסר תום לב או התנהגות מכוונת.

גם במקרה של "נסיבות אחירות המצדיקות זאת" מאפשרת בית המשפט לשקל שיקולים של צדק אף מקום בו לא היה מלכתחילה יסוד לאשמה.

שיקול זה מדגש את העובדה כי פסיקת פיצויים והחזר הוצאות מהווים מעין פיקוח על התביעה לשפר ולאזרן את מעמדו של היחיד כלפי המדינה [ע"פ 4466/98 ראמי דבש נ' מ"י, 22.1.02].

בית המשפט יכול לתת משקל למיגון שיקולים, ביניהם טיבו של הזכוי ושיקולים הקשורים בהמטרת החקירה וה התביעה לפעול. עליה זו מאפשרת גם להתחשב בנסיבות חיצונית להליך הפלילי (07-08-2999 ולפ' נ. מ').

בഫעולה שיקול הדעת עשוי בית המשפט לתת משקל גם לשיקולים כלכליים של מדיניות משפטית, שאינם מיוחדים למקורה של הנאשם, המבקש, כגון שיקולים חוקתיים, מוסדיים, תקציביים או שיקול שלא לרפות את ידי התביעה לבחון מחדש את המשך ההליך הפלילי (ע"פ 3030/02 **חמדאן נ. מ'**).

גובה הפיצוי נוצר בין היתר מהיקף שיקול הדעת בקביעת פיצוי או שלילתו. שיקול הדעת נרחב (רע"פ 743/05 פלוני נ. מ' וע"פ דוד עשור נ. מ').

על אף האמור **היקף ההוצאות** הנדרש מוגזם ואינו מתאים לניסיבות.

המאשימה הגיעו למסקנה, כי יש מקום לביטול האישום מיד לאחר מועד המענה וטרם נדרש הנאשם או ב"כ לדין נספּה בבית המשפט.

המאשימה לא פعلا בזדון ואף לא בחוסר תום לב.

ב"כ הנאשם יכול היה לנסות לצמצם את בזבוז הזמן קרי הגיעו לבית המשפט, לו היה פנה למשטרה לברר נסיבות "יחס הדוח על טענתנו בדבר גניבת זהות" (אף שבדיעבד מתברר כי אינה רלוונטית).

הדרישה לפצחות שכר בטלה גם של הנאשם וגם של אשתו מוגזמת.

לא הובאו מסמכים להוכחת הפסד ההשתכרות הנטען.

הסכם שכר הטרחה לצורף לבקשתו כולל התחייבות לבצע פעולות נוספות עבור הנאשם שאינה משקפת הסכם /או סכום הנוגע לטיפול בתיק הכספי.

בשים לב למפורט בהסכם שכר הטרחה , הסכם על סך 4095 שח (כולל מע"מ) המופיע בחשבונית לצורפה לבקשתו, ואשר הוצאה לאחר מועד בטול כתוב האישום, אינו מלמד בהכרח, כי הינו תולדת הטיפול בתיק זה בלבד.

התקיים אף דין אחד - המענה .

גם בתום הדיון , לאחר שהתבררו נסיבות ייחוס הדוח והעובדה כי הנאשם אכן שכר רכב מחברת ההשכרה , עמד ב"כ הנאשם על כך שטעنته לעניין גניבת זהותו של הנאשם רלוונטי (אף שאינה רלוונטית) , ובקש לבדוק את העובדות שהתגלו לו במעמד הדיון , עובדות שיכל היה לברר לו היה מבצע עיון במסמכיו הכספיים מבעוד מועד.

אין זה המקרה לחויב בגין עוגמת נפש.

בית המשפט עיר להוראת סעיף 80(ב) לחוק העונשין ולהוראות תקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), תשמ"ב-1982: סע' 9 החלות לעניין הוצאות.

קביעת תקלה לסכום פיצול נועדה ליצור אייזון בין הנזק שנגרם לנאשם לבין אינטראס הציבור בהגבלת תקרת פיצוי (עמ' פ. מאיר טוויל נ' מדינת ישראל, פד"ו נו(4), 450).

בשים לב למכלול הטעונים לבקשתו, לשלב בו התגשה החלטת המאשימה לחזור מן האישום, העובדה כי המאשימה הודיעה תוך שבועיים המענה על חזרה מכתב האישום ובשים לב לצורך לאיזון בין האינטראסים השונים - אינטראס הציבור למול אינטראס הפרט, המאשימה תשלם לטובת הנאשם הוצאות על סך 2000 שח.

הסכום ישולם ע"י המשטרה תוך 90 יום.

מציאות תשלוח החלטה לצדים.

ניתנה היום, י"ד חשוון תשפ"א, 01 נובמבר 2020, בהעדך
הצדדים.